

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 99/01-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2001 predbežne prerokoval podnet na začatie konania pre porušenie základných práv, ako aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky J. Š., bytom K., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody K., a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti J. Š. o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

2. Podnet J. Š. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 11. mája 2001 označeným ako „sťažnosť proti Okresnému a Krajskému súdu v Košiciach“ sa na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) obrátil J. Š. (ďalej len „navrhovateľ“).

K podaniu navrhovateľa nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnika na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd listom z 22. mája 2001 upozornil navrhovateľa na náležitosti kvalifikovaného podania na začatie konania pred ústavným súdom (návrh alebo podnet) ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ktoré jeho podanie vo viacerých smeroch nespĺňalo, pričom navrhovateľ k nemu nepripojil potrebné dôkazy a nepreukázal využitie iných dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy. Navrhovateľa vyzval, aby v lehote 21 dní od doručenia výzvy tieto nedostatky podania odstránil a pripojil k nemu plnomocenstvo pre advokáta alebo komerčného právnika na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ podanie nemá byť odmietnuté podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a zároveň ho upozornil aj na možnosť požiadať v označenej lehote ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu, advokáta, podľa § 31a ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanoveniami § 30 ods. 1 a 2 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Navrhovateľ svoje podanie doplnil ďalším podaním z 30. mája 2001, ku ktorému pripojil aj rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 6 T 195/00-337 z 19. januára 2001 týkajúci sa jeho trestnej veci, a ústavný súd požiadal o ustanovenie advokáta, ktorý ho bude zastupovať v konaní pred ústavným súdom.

Navrhovateľ taktiež uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach o odvolaní navrhovateľa proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa ústavnému súdu zašle bezodkladne po jeho doručení.

Po výzve ústavného súdu z 10. septembra 2001 navrhovateľ ústavnému súdu zaslal uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 To 91/01-387 z 10. mája 2001, ktorým

zamietol jeho odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 6 T 195/00-337 z 19. januára 2001. Zároveň uviedol, že na svojom podaní z 11. mája 2001 aj naďalej trvá, a pripojil splnomocnenie na zastupovanie, ktoré však neudelil konkrétnej osobe, ale advokátovi, resp. komerčnému právnikovi, ktorého ustanoví ústavný súd.

II.

Podanie navrhovateľa by bolo možné po jeho eventuálnom náležitom doplnení kvalifikovať ako podnet na začatie konania pre porušenie základných práv podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (v znení platnom a účinnom do 1. júla 2001) v spojení s § 18 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ bol od 23. júna 1999 trestne stíhaný pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 9 ods. 2 a § 155 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné.

Dňa 19. januára 2001 bol navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 6 T 195/00-337 uznaný vinným zo spolupáchateľstva trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 9 ods. 2 a § 155 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona a z trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 196 Trestného zákona.

Krajský súd v Košiciach na verejnom zasadnutí 10. mája 2001 uznesením č. k. 5 To 91/01-387 odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa zamietol.

Navrhovateľ vo svojom podaní na ústavný súd namietal, že Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok prvostupňového súdu aj napriek tomu, že neboli odstránené rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí sú vo veci zaujatí, a neboli odstránené ani ďalšie rozpory v dôkazoch.

Vyjadril taktiež názor, že pri hodnotení dôkazov neboli vzaté do úvahy výpovede v jeho prospech, ale iba výpovede v jeho neprospech.

Namietol taktiež, že jeho obvinenie zo strany policajných orgánov je vykonštruované a účelové, že súdu sa „nevyložila úplne a poriadne celá situácia“ vrátane všetkých pochybností a dôkazov hovoriacich v prospech obžalovaného.

Podľa § 31a ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 ods. 1 a 2 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže ústavný súd ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

Tieto tri predpoklady na ustanovenie zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Navrhovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu, advokáta.

Z tvrdení navrhovateľa však vyplýva, že podstatou jeho podania je nespokojnosť s podľa jeho názoru nesprávne zisteným skutkovým stavom v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov zo strany prvostupňového aj odvolacieho súdu.

V obdobných prípadoch ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený skúmať postupy všeobecných súdov pri objasňovaní skutkového stavu veci ani rozhodnutie o vine a treste a o výške spôsobenej škody (II. ÚS 1/94).

Nemá teda oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu súd vyvodil (II. ÚS 21/96).

Hodnotenie dôkazov, prípadne posúdenie skutkovej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ktoré všeobecný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 17/01).

Z doterajších tvrdení navrhovateľa, ako aj z dôkazov, ktoré na podporu týchto tvrdení ústavnému súdu predložil, však nemožno vyvodit' záver, že by rozhodnutia Okresného súdu Košice II alebo Krajského súdu v Košiciach boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Navrhovateľ neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť v tomto smere. Naopak, z rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 6 T 195/00-337 z 19. januára 2001 je zrejmé, že tento oprel svoje skutkové závery o výpovede viacerých svedkov, závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, odborné vyjadrenie kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru a listinné dôkazy.

Okresný súd Košice II vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne a jasne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Odvolací súd sa so skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového súdu stotožnil.

Na základe vyššie uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že u navrhovateľa v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, preto jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu vrátane podnetu podľa čl. 130 ods. 3 ústavy (v znení platnom a účinnom do 1. júla 2001) ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podanie navrhovateľa z 11. mája 2001 nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti kvalifikovaného podania na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Navrhovateľ neoznačil, porušenie ktorých základných práv alebo slobôd namieta a akého rozhodnutia sa v tejto súvislosti domáha.

Navrhovateľ nedostatky svojho podania v zmysle § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde neodstránil ani pri doplnení podania 30. mája 2001, ani neskôr, a to aj napriek tomu, že ho ústavný súd listom z 22. mája 2001 k tomu vyzval.

Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj vzhľadom na to, že ústavný súd zásadne nemá oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, bol podnet navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutý.